

GYNAECOLOOG

“B illen iets omlaag, bekken kantelen.” De gynaecoloog is een late vijftiger met grijs, krullend haar. Ik lig voor hem, wijdbeens en staar naar het plafond. Om te voorkomen dat er nog meer Van Royens op de wereld komen, heb ik vijf jaar geleden een hormoonspiraal laten inbrengen en deze moet worden vervangen.

Ik zie er nogal tegenop. De ijzeren draadjes waarmee het uitgewerkte spiraaltje uit mijn binnenste moet worden getrokken, zijn weg. Ze blijken omhoog te zijn gekropen en bevinden zich nu ‘ergens’ in mijn baarmoeder. De dokter staat op het punt de zoektocht te starten.

Het is een Duitse dokter, ook dat nog. Hij heeft me twee enorme pillen gegeven die ik om tien uur moest innemen. Zij zouden mijn baarmoedermond week maken. Ik heb ze braaf geslikt en had prompt de rest van de middag buikkramp. Dat kunnen de pillen zijn of de zenuwen, waarschijnlijk een combinatie van beide. Op dit soort momenten word ik altijd een beetje pissig op mannen. Zij kunnen niet ongewenst zwanger raken, maar verdienen wel bakken met geld door met enge tangetjes en eendenbekken in vrouwen te poeren, die vrijwillig in de minst charmante positie voor hen gaan liggen.

De arts verdwijnt tussen mijn benen. Zijn geschraap voelt ongemakkelijk aan, maar het is te behappen. Even later houdt hij met een triomfantelijk gezicht een T-vormig gevalletje in de lucht.

“De oude is eruit,” zegt hij.

Ik ontspan. Viel reuze mee. Nu even de volgende erin jassen, dan kan ik naar huis.

Het nieuwe spiraaltje zit in een kartonnen doos die qua

formaat rechtstreeks uit Ikea afkomstig lijkt.

“Dit kan vervelend zijn,” waarschuwt de Duitse slager, terwijl hij zijn gereedschap pakt. “Adem diep in. En adem rustig uit.”

Een venijnige, scherpe, misselijkmakende pijn doorklikt me en van de ene seconde op de andere ben ik doorweekt van het zweet. Terwijl ik kreunend protesteer, schudt de dokter zijn hoofd. Mijn baarmoedermond geeft geen krimp, hij moet nog een poging doen. Weer zo’n gemene pijscheut. Ik schreeuw het uit en trek mijn ondergestel in.

“Niet wegdeinzen,” verzoekt hij dringend.

Ik verman me en bijt op mijn lip. De derde smartelijke poging lukt.

“Het spijt me dat ik je pijn moest doen,” zegt de dokter, terwijl hij me een maandverbandje aanreikt. “Het doet mij ook zeer, geloof me.”

Bibberig kleeft ik me weer aan. Even later zitten we tegenover elkaar aan zijn bureau. Hij laat me een plastic kokertje zien.

“Dit is de inbrenghuls,” vertelt hij. “Eigenlijk is hij net iets te groot voor de doorsnee baarmoedermond. Daarom deed het zo’n pijn.”

“Ah, vandaar,” zeg ik.

“Sommige vrouwen vallen flauw,” vervolgt hij. “Het is heel vervelend, maar ik kan er niets aan doen.”

Pas als ik weer thuis ben, vraag ik me af of ik een schandaal op het spoor ben. Ik voel me genomen, maar weet niet precies door wie. Is mijn Duitse dokter een prutser of heeft de ontwerper van het kokertje gefaald? Voor alle zekerheid luid ik vast de noodklok. Wij vrouwen eisen een pijnloze inbrengmethode.

Lijden doen we al genoeg. □

‘Ik vraag me af of ik een schandaal op het spoor ben’